

I. CẢNH TRÊN THIÊN ĐÌNH

(Một toà lầu cột dát vàng, ngói bằng ngọc xanh. Vườn đào tiên thấp thoáng phía xa. Những đám mây ngũ sắc xếp thành những bậc thang lộng lẫy. Hai quan nhà giời - ông Nam Tào và ông Bắc Đẩu - bước ra. Ông Nam Tào tay ôm một tập sách dày to tướng. Ông Bắc Đẩu tay cầm bút và nghiên mực)

Bắc Đẩu

(Gọi to) Chư tiên đâu? *(Quát)* Chư tiên đâu? *(Không thấy tiếng trả lời, lại quát to hơn)* Thiên binh đâu? Thiên binh! *(Lắc đầu)* Chẳng có đứa nào, biến đâu hết cả!

Nam Tào

Các Tiên chắc mãi nô rồn hát múa bên vườn đào hoặc lại sang cung cô Hằng nhờ may áo. Còn lũ thiên binh thì đừng nhắc đến còn hơn, chúng độ này mãi cờ bạc, rượu chè tuý lúy, bỏ bê hết phận sự. Thiên đình gì mà như cái chợ, chẳng còn ra cung cách phép tắc gì nữa.

Bắc Đẩu

Ít ra, cũng phải làm sao giữ lấy cái tôn nghiêm bên ngoài chứ! Đây, như tôi với ông tuy nghĩ đến việc thì cũng thấy ngại lắm, nhưng sáng sáng vẫn phải ra đây, giờ sỏ giờ bút ra gạch gạch chép chép đôi chút, cho nó phải lễ. *(Đặt bút, mực xuống cái đôn thấp, kê ghế, cầm cái chổi lông quét qua loa mặt thềm, bậc thang chép miệng lắc đầu)* Quét quay dọn dẹp cũng phải làm lấy thể này. Nam Tào, Bắc Đẩu quan nhà giời mà khổ quá đứa ở!

Nam Tào

(Thở dài thườn thượt) Chán lắm, chán lắm ông Bắc Đẩu ạ! Cõi giời quanh quẩn vẫn chỉ có thế. Đào tiên ăn mãi cũng chán, vũ nhạc Nghê Thường xem mãi cũng nhạt trò... Tù túng, gò bó quá, lắm lúc nghĩ, thà cứ xuống mẹ nó hạ giới làm cái chân anh thổ địa có lẽ lại hơn!

Bắc Đẩu

Đừng có nói quấy! Chẳng hơn đâu! Mình đã quen cảnh an nhàn, oai vệ rồi, sa xuống hạ giới làm lại, đầu tro mặt muối, mình chịu sao nổi? Ở đây, chẳng gì cũng là giời.

Hồn Trương Ba Da Hàng Thịt

Nam Tào

Giời! Người dưới hạ giới, lúc nào khổ quá, buồn quá họ còn biết kêu giời chứ mình là giời rồi, thì mình còn biết kêu ai?

Bắc Đẩu

Gớm, cái nhà ông này, giữ mồm giữ miệng một tý chứ!.. Thôi, giờ sổ ra đi!

Nam Tào

Nào thì giờ (*Giờ sổ, ngáp*) Mới sang ra mà đã díp cả mắt...

Bắc Đẩu

Làm ào cho xong sớm, rồi nghỉ sớm. Trưa nay bên dinh Thái Thượng có tiệc đấy!

Nam Tào

(*Nhìn vào sổ*) Xem nào... (*Nói với Bắc Đẩu*). Hôm nọ họ phân cho ta phải đi bắt bao nhiêu người dưới hạ giới ấy nhỉ?

Bắc Đẩu

Cũng nhiều nhiều đấy! Thì ta làm đại khái như mọi hôm thôi. Rồi đây có lẽ cũng chẳng nên tính toán chi li, cứ gạch cho đủ sổ là được chứ gì?

Nam Tào

E rằng người ta lại kêu ca ta không công bằng, không biết phân biệt ai nên để lại, ai nên đưa đi. Bởi nghe đâu có những đứa ta bắt đi sớm ngày nào, hạ giới họ mừng ngày ấy, có những người dờ việc phải để cho họ làm nốt, lại có những người cũng tốt đấy, nhưng việc họ xong rồi, lộc giời họ hưởng cũng đủ rồi, chẳng còn lý do gì để họ ở lại..

Bắc Đẩu

Ôi dào ôi, ngồi mà tính toán so đo thế có mà hết ngày!

Nam Tào

Nhưng ông ạ, đâu dưới hạ giới giờ không như trước đâu, họ cứng đầu cứng cổ, coi trời bằng vung. Làm sai là họ chửi. Không phải muốn bắt ai chết là được đâu! Đến rồi trí điên đầu vì họ. Mà họ cũng gớm lắm, quỷ quyết, ngày một nghĩ thêm đủ loại thuốc thang, nhiều người ốm thập tử nhất sinh rồi mà vẫn không bắt đi được, mệnh

giời có khi phải thua họ đấy!

Bắc Đẩu

Kể cũng khó thật! (*Thở dài*) Còn đâu cái thời sung sướng ngày xưa nhỉ: Cho ai sống mới được sống, bắt ai chết là phải chết! Thời buổi này, làm giời cũng chẳng dễ! Không trách đến ông Thiên Lôi mà giờ cũng đâm bất đắc chí, chết nhất là hét chẳng dám hét to, đánh ai cũng thấy run tay...

Nam Tào

(*Nhìn ra phía xa*) Ai như ông Đế Thích? Bây giờ chỉ có ông Đế Thích kia là sướng. Suốt ngày chỉ đánh cờ....

Bắc Đẩu

Biết có sướng không? Mặt ông ấy lúc nào cũng buồn rười rượi. Mà chỉ đánh cờ có một mình.

(*Đế Thích ra, tay cầm bàn cờ, vừa đi vừa đánh một mình*)

Bắc Đẩu

Chào Đế Thích!

Đế Thích

(*Ngẩng lên*) Không dám, chào hai ông!

Nam Tào

Bác sướng nhỉ? Ngao du suốt ngày nhưng không có ai đánh với hay sao mà cứ tự đánh một mình thế, chán chết!

Đế Thích

Vâng, chán lắm ạ! Nhưng quả là chẳng có ai chịu đánh với tôi. Họ phong cho tôi cái chức tiên cờ, nghĩa là người đánh cờ giỏi nhất. Giỏi nhất nghĩa là chẳng có ai bằng. Cái tiếng ấy nghe thì oai, mới đầu tôi cũng thích nhưng từ đó đâm ra chẳng còn ai dám đánh cờ với tôi nữa. Ai dại gì mà độ cờ với Đế Thích? Tôi chỉ còn biết đánh cờ một mình. Mà đánh cờ một mình, thì cũng như chạy thi một mình, còn gì là lý thú nữa! Buồn lắm các ông ạ!